

ROBERT JUKIČ

DOBROTE IZ SKRINJE ZAROTE, 2011

ŽENSKE, 2015

PIHA BRIJE

piha brije sivo je ščije
do kože sem moker premražen, stisnjen v kot
v mestu zgubljen iščem zavetje
da skrijem, zavijem se v temo poniknem

kar žre me in golta razjeda pozabim pokopljem
operem se gnoj je nesnaga je smrad
kar vleče me k tlom kar je me ubija
da vdih je globok da sonce mi prija

preboj v zavest
da jo zruši uniči resnica in luč da zasveti
vsak je dolžan da je sebi predan
da ve kje je in kdaj da se vpraša zakaj
preboj v zavest
da jo zruši uniči resnica in luč da zasveti
vsak je dolžan da je sebi predan
dvomi v svet kjer bivati zdaj pomeni znoret

vidim slišim in čutim
pokvarjen je gnil smrdi
zaudarja hinavstvo bode ustroj konstrukt da vlada
njega dobrote so bolne perverzne vrednote
malih možganov velikih zveri so zarote zakrite
vsakdan jih brani
masa slepa stoji jim ob strani

OJ MOJ BRAT

oj moj brat ti kje si bil?
oj moj brat ti kje si pil?
oj moj brat ti kje si ril?
oj moj brat ti kje si gnil?

oj moj brat ti kaj je blo?
oj moj brat kaj vse še bo..
oj moj brat ti ni vse zlo,
oj moj brat ti zlo še bo!

oj moj brat je blo hudo?
oj moj brat je še hudo?
oj moj brat še huje bo!
oj moj brat ti bo kar bo...

MODRO NEBO

na dnu se je zbudu kjer dihat ni šlo
ta kratko potegnu
konkretno zagazu w drek je na cesti
ni sreče prnesl nit to
da dnar u vodnjaku je ležu
gluha ušesa powsod
vse kar je vedu je
sam z metkom se lahk rešu bo

jutro je dan je presiw je pregniw
da zares bi wzew to kar bi smew
in kar ne sme je wse za kar gre
kar blo je in bo je modro nebo
in tam bo kar bo a tu ni več šlo

črno in hladno in brez vprašanj
brez sodb in obsodb
brez volje brez mnenja
ni trenja ni krika ni štrika ki to garantira
kar jeklo prebije
zarije se w čreva
razrije razkople
na mestu le metek je ta ki človeka pokople

jutro je dan je presiw je pregniw
da zares bi wzew to kar bi smew
in kar ne sme je wse za kar gre
kar blo je in bo je modro nebo
in tam bo kar bo a tu ni več šlo

ME JE SRAM

t'le je stala k je rekla adijo
u mozgu se luč je pržgala prbi jo
globoko sm udihnu sm reku počak
a kri je zavrela se dvignu je tlak

sej ni da je bla ona edin hudič
sej jst sm tut težek pa marskej me pič

sam vem kdaj je dost pa spijem en pir
una pa laja pa neče dat mir

je šla sm jo pustu k žensk se ne bran
hudič se maščuje pa neče it stran

bla sva za skup pa šla je drgam
da sm jo spustu še zdej me je sram

SVILENA TANČICA

resnica kot svilena tančica strgana
v laž potopljena iluzija izrojena
pekoča pravica se vrača zver glavo obrača
ko pada na tla
zbuja se človek iz temnega sna
sklep počí kost se zdrobi
hiša se ruši kamen gori

odrež si ušesa iztakn oči
odgrizn si roko da veš da boli

vse je prevara da vodi in vlada
križ in kovanc nista mlada
je staro pravilo in sveto vodilo
da vsi smo le sužnji in vsi smo odvečni
s treznimi glavami mi smo le kužni

odrež si ušesa iztakn oči
odgrizn si roko da veš da boli

ne gre pa u glavo resnica laži
vse je prevara in vse pogori

SPUSTI IN ODPUSTI

pod prste me gledaš
za hrbtom stojiš
kaj ja kaj ne mi praviš
odrekaš se me in me pogojuješ
po sebi me oblikuješ
sebe skoz mene opravičuješ
svoje poraze rešuješ

spusti in odpusti
sprejmi in povej mi

zakaj je tuje kar je tvoje
pred čim te zid varuje
zakaj je tvoje srce le tvoje
in moje samo moje

BRAT JE BRATU BRAT

le brat je bratu brat je bratu brat
je bratu brat je bratu brat prerezal vrat

ni je krvi ki se ne strdi
ko ti nož zarije lastni gen
ta bratska moč
ni ga srca ki se ne ohladi
zmrzne počī
v jezi maščevanju gnusu vstane

pobij jih te ki so izdali
ki so pregnali
ki so potolkli te

možgane kri zalije
križ pohodi
ud gnijoči stran odreže
za seboj pusti

strga se tetiva
reže peče
prenašaš vse udarce
mrtvo hladen goltaš

izpljuneš kri
zagrizeš v srce
bruhaš ogenj
v pest jih stisneš
kri v prah odpihneš
ko odideš

SVETA VODA

nisem kriw da sem žiw da on je zgrešiw
da sem staw kjer sem staw da on ni ostaw
da jst nism šow čeprav bi blo prow
ker on je biw ta iz čistga mesa
iz čiste krvi brez zlobnih sledi
a sveti mu križ na prsih gori

svet je usran če men je blo dan
da hodm po zemlji krvavi
ki jo puščam za sabo
poglej čigava je kri ki lije v potokih
ko križ rije
resnica vpije kaj je pravica vzeta za svoje
ko moje življenje je tvoje

kje je ta ki iskreno pove
da bog se začne ko sonce se vrpne
in dan je zaklan od noči
in z njo smrt je boga ki ve in ki zna
ne sodi le vodi in da kar človek je tu
ne vojne, miru resnice le ene
resnice odvezane zla

milosti polna sveta je voda
je polna krvi ki se ne suši
ki priča je zvesta bela nevesta resnice
pravice mu dane, da njega telo je odveza
je laž in prevara je ogenj in
zadnjega zmaja je vdih, ko meč ga razpara
v srce zabode
in bela nevesta ga reši zablode

višja je sila
je večja od mene in njega ki pada
od nje ki me gleda
od vsega kar sodi ker ve le
kar dala sta križ in prevara

ena je moč ki je znanje resnica
ki vlada nad vsem
ki ve kdo je kdaj in zakaj je kar je le zase
pogledal ni vase
zakril in zlagal
posilil
da svoje življenje človek bi njemu predal

sveta voda sveti kruh
je sveti križ je sveta laž
in ena je moč je čisto slo
ki vodi me da vidim zlo

RESNICA BOLI

hodl so po njem
ga suval zbadal se smejal
pluval so po njem
ga tepl zmerjal ga izdal

ni blo dobr kar je rekw
ni blo dobr kar je daw
ni blo dobr kar je delu
še slabš če je spet wstaw

z lato po hrbtu da fino zapeče
ko člowk se zareče pove kar jim gre
špegu počl resnica se zvija
resnica boli

scal so po njem
ga gledal w oči in mu lagal
sral so po njem
mu pokradl wse pobral

ostaw je ker ni blo lahko
ustaw je kar blo je težko
obstaw je ko ni in ni šlo
nastaw je ker okol je blo zlo

poleno pa metek v koleno
sol na rano pa pesek w oči
počakaš u jarku zagrizeš u nož
in udariš tam kjer boli

SUHA JE ZEMLJA

trda je zemlja surova kot koža njegova
in žilav je človek brez hiše kjer njega ime še stoji
a on je ki hoče pravico maščuje se ve vso resnico
kaznuje se tisti ki nočne more mu piše
beži in za sabo sledi svoje briše

živa je zemlja kot slika spomin in veselje
ki ni ga odkar odmrlo je tam
pokopano je z njo
kar njega so roke pobile in strle
z njo se solze posušile umrle
in srce je moje kot njeno razklano na dvoje
utripa bije v prazno doni
je smrt je življenje je hkrati oboje

suha je zemlja ki pije ti kri
iz tebe ki lije odteka
suha je zemlja ki pije ti kri
na soncu jo žgočem posrka strdi

svinec je ta ki prebil se v jetra cirozna
ko roka nervozna zgrešila telo je
in zguban zmaličen obraz in njega
ki sodi mi gledam ko padam
in vidim ne smeje se kot ne bi se jaz

suha je zemlja ki pije mi kri
iz mene ki lije odteka
suha je zemlja ki pije mi kri
na soncu jo žgočem posrka strdi

čutil sem srečo veselje ne bo ju kjer bom
ko vse se izlije kar sem me zemlja popije
utripa ni bije ne to kar gori da maščuje
trpljenje in smrt bitje tvoje
od roke mi tuje ki zlo jo varuje
odpira mi vrata me s tabo združuje
sodnik njega drug je ki čas mu odšteva
ki čaka ga v temi
ko midva spet skupaj na drugi sva strani
ko rani ga brani se cvili in vpije
ko njega se kri kot tvoja in moja po zemlji razlije

suha je zemlja ki pije mu kri
iz njega ki lije odteka
suha je zemlja ki pije mu kri
na soncu jo žgočem posrka strdi

suha je zemlja ki pije nam kri
iz nas ki lije odteka
suha je zemlja ki pije nam kri
na soncu jo žgočem posrka strdi

SREČA V NESREČ

je sreča v nesreč da jark ni globok
ko cesta se maje ti pa stojiš na širok
s tebe ven teče s tebe ven lije
se štange držiš, spustiš ko te zvije
zemlja prasica se vate prbije
je sreča v nesreč da se nč ne razbije

je sreča v nesreč, je mehke ta trup
namočen u vino namočen u strup
je sreča v nesreč, lahk bi blo huj
šou sm po mlek, pa pršu na Ptuj

TEŽKO JE BREME

srajca krvava krvave oči
glava razbita iz ust mu smrdi
žeja neznosna čik mu fali
dnarnca prazna krivi so vsi

jutro je lepo ko veš da si živ
kri švic in šivi povejo
kje vse si bil
kaj vse si spil

težko je breme
močan morš bit
ko bistvo je tvoje
da vse morš spit
vse morš spit
vse morš spit
tko mora bit

TRESE SE TRESE

trese se trese
skrit za zavese
prot vratam leze
pa sej nima veze
naj nese naj vzame
ne delam galame
sej nč nimam tazga
kar ne'b blo za vsazga
ne rabm velik da'b se dobr počutu
pa tam kamr grem je s transportom problem

trese se trese
skrit za zavese
trese se trese
ulit čist brez veze

KO MOJ OČE Z MANO ZA TABO JOČE

december je hladen je siv in zahrbtn
ko oče slavil bi a noče, ker smrt udari ko hoče
očeta mu vzame, tema objame
vse kar vzklije je smrti nemir
ko doktor zarije in zadnji mu žebelj zabije

krut je ta zvok je tišina ki reže jo jok
je težji korak za korakom, vlečen as k zemlji
tvoja slava pod sivim oblakom je priča
kaj velikost veličina je most
srce ki združi v strugo in silo počasno
ljudi zdaj črn je tok, ki spremlja to trugo
zdaj črn je tok, ki spremlja to trugo

korak si pred mano in vsak je korak
ki vodi me bliže k dejstvu resnici
da ni te da bi te objel
da hladno in mrvto je moje srce
ni solze je suša in ni te moči
spustiti ne morem ne dam ti da greš odideš
brez mene ne smeš

zadnji korak je pred mano kot tema
in zemlja v katero se spuščáš
in jaz se sesavam pogrezam se s tabo
a smrt mene noče
bolečina neznosna privre na površje
zatulim kričim se zvijam in padam
ko moj oče z mano za tabo joče

stal si mogočno
močan je spomin na tebe
ki dal si vse kar si mogel in znal
pobral si ko padel od nas vsak je vstal
srce in moč, ki sta tvoja kot volja pogum
zdrav je razum ki ve kaj se sme in ve kaj se mora
in tu si in boš za vedno opora
jeklo in meč, svetilnik in zora
odkar te ni več

VSE BO POBRALA

ni še hladn pa je že vroče
kdo bo pojerbu vsak neki hoče
niso milijarde pa kile zlata
sam prsti srbijo, jim mira ne da
"vse bo pobrala kar skup sta nardila
vse bo pobrala pa nam nč pustila
dejmo jo stisnt dejmo podret
ne more ne sme nam vsega vzet
ne more ne sme nam vsega vzet"

ZA SABO

bil je krvav pa spet je ustau
bil je pijan do konca zagnan

bil je predan u glavi bolan
bil je iskan zlobi vdan

na nož in z glavo skoz zid
proti vetru scat in mline krotit
hudiča za jajca prjet
na pol ga prerezat mu dušo vzet

na nož in z glavo skoz zid
proti vetru scat in mline krotit
hudiča za jajca prjet
mu gobec utišat posrat se na svet

breal je kričal udarjal u zrak
mahal je z nožem in streljal v noč
na koncu ni klical na pomoč

ude in kri za sabo je vlekel
od tam kjer je zobe pustil
ponos je obdržal
ga z nami zalil

za sabo je vlekel ude in kri
za sabo pustil otroke je tri
za sabo da se o njem govori

ZGODBA

bla bi lepa zgodba, taka kot ni vsaka
ko stopiš z vlaka, pa tam nekdo te čaka
bla bi lepa zgodba, a taka je kot vsaka
iluzija ki se zviije, svet ki se razbije

bla bi lepa zgodba, taka kot nobena
mela bi otroke, jaz bil mož bi ti pa žena
bla bi lepa zgodba, taka za u knjige
za u kino, za na slike

bla bi lepa zgodba, lepša od resnice
lepša od laži in lepša od pravice
bla bi lepa zgodba, zgodba za vse čase
zgodba za vnuke, zgodba sama zase

ni to zgodba ni to knjiga
ni to film ni to slika
je krivica ne pravica
nisem mož in nisi žena
ni otrok in ni nobena
misel več mi znosna

ni poroke in ni prič
je le grob in je hudič
ni boga in je le bič
zdaj brez tebe jaz sem nič

ZVEZDE OBLAKI

zvezde oblaki
je luna ki skriva se
pušča me samega z dimom
ko glava je težka
cesta je prazna
in daleč je prostor
kjer človek ustavi
pozdravi
uleže se
sanja
zvok ki odzvanja izginja
je krik in je hvala
da dano je kar je iskano
da biva in tu je kar šteje
da ključ si odložil
da duša je tu ki te greje

daleč je cilj
in je pot ki je dolga in traja
sta um in razum ki zaspita
rutina vzgaja
misel izgine in čas ki ne dela se norca iz tebe
sekunde so res obtežene
samota je mir
je tišina
je čas
le za sebe

DVIGAŠ SE K NEBU

zadnji vdih bolečine
zadnji še pred večnostjo
zadnji vdih, ki izgine
zdaj si le telo

dvigaš se k nebu k oblakom
kljub temu da ni čas zate
dvigaš se k nebu
k oblakom v sivo nebo
dvigaš se k nebu k oblakom
kljub snegu, ki pada name
dvigaš se k nebu brez teže
bilo je telo

kratek stik, ki ne mine
zadnji lesk pred temo
zadnji klic med spomine
zadnji krik v slovo

dvigaš se k nebu k oblakom
kljub temu da ni čas zate
dvigaš se k nebu
k oblakom v sivo nebo
dvigaš se k nebu k oblakom
kljub snegu, ki pada name
dvigaš se k nebu
brez teže, bilo je telo

LE ZA NJO

ne poslušaj srce moje
klic iz teme ljubav tvoje
ne poskušaj je ujeti
srce moje, srce moje

zdaj si samo srce moje
tu več ni je ljubav tvoje
zdaj si prazno
zdaj si hladno srce moje
srce moje

joči le, toči reke solz za njo
kot za njo joče nebo v slovo
le za njo, le za njo
joči le, toči reke solz za njo
le za njo boš jokalo v slovo
le za njo, le za njo

le poslušaj srce moje
pada listje zadnje tvoje
le poslušaj žalost vetra
srce moje, srce moje

BOLJ KOT DRUGI

ne se bat, nisi sama
on ma srečo da te gleda ko zaspiš
in je tu ko se zbudiš brez mene
on je tu da pazi da živiš

ne gre mi z jezika ne steče beseda
misel ni čista
bolečina je tista ki iščepoti
kako naj povem da želja je ista
da nič ni, a vse je drugače
in vedno ko vidim te srce od sreče mi skače
in nimam razloga da bil bi kot drugi

ljubim te bolj kot drugi ljubijo boga
ker ni ga in ni me brez tebe
in če je kje bolje za njega da pazi na tebe
da čuva in gleda da zlo ne stori
človek al bog, kdor rani te, mu polomim kosti

ljubim te bolj kot drugi ljubijo boga

NA POTI SREČE

Če na poti sreče se zaide
če na poti sreče se zgreši
se ustavi, odpočij se
če mrak že se spušča tja
kjer še luč gori
čisto blizu si

Če na poti sreče dan je krajši
če na poti sreče dan zbeži
dan se skrije, noč zbudi se
če mrak že se spušča tja
kjer še luč gori
čisto blizu si

Prižgi si svečo in prebrodi noč,
ne misli na zveri in najdi moč
dan že se zbuja
tja, kjer spet luč gori
tja se ti mudi

Če na poti sreče čas uhaja
če na poti sreče čas hiti
čas ne čaka, prehiti te
če mrak že se spušča tja
kjer še luč gori
čisto blizu si

OBLAKE PREMICA

pred soncem pod krošnjo se skrijem
ležem na hladno zemljo
malo počijem
ko mislim na njo

spet se z listi igra
se dotika neba
žarkom se izmika
oblake premika

sonce zahaja
podam se nazaj
krošnjo zapuščam
zapuščam njen raj

PADA DEŽ

Pada dež in ti si nasmijan
in ni več časa
pada dež in ti si razigran
in ni prostora
dež te hladi, te miri, te uči
da je, kar je
da bo, kar bo
da si, kar si
pada dež in ti užil si dan
kot bil bi zadnji

pada dež in ti spustil si dlan
in ni več naju
pada dež in ti odšel si stran
pustil me v maju
dež me hladi, me miri, me uči
da je, kar je
da bo, kar bo
da si, kar si
pada dež in ti užil si dan
in bil je zadnji

SOL NA OBRAZU

nemočna je vsa izgubljena tam stala
sama brez cilja in smisla, zapuščena
vse izgubila, oba pokopala
le ona za njima tu je ostala

sol na obrazu v novembrskem mrazu
je vse kar ostalo od reke solza
od njiju, ki ni ju, v novembrskem mrazu
v trpljenju je njenem ostala le sol na obrazu
v trpljenju je njenem ostala le sol na obrazu

sama sedela v prazni kavarni je
zrla deževno jesen je skoz okno
pare hiteče v domove svetleče
pred dežjem bežeče otroke smeječe
in misli trpeče, odkar nima sreče
odkar ugasnilo srce je goreče,
se vračale v tisti so dan
klicale znova solze so na plan

SOLZE IZ NEBA

Ni mi do zlata, niti do boga
vseh valov morja in oblakov vseh z neba
ni mi do resnic, modrosti, pravice in krivic

Ni bil dan kot vsak, mi poslan ni znak bil
ni mi dana moč, le deževna noč
solze iz neba, ker odhajaš proč

Ni bil dan ti dan več, ura za nov plan, dlan
ni več topla tvoja, ki sem ji predan
ni bil dan kot vsak drug dan, ki šel je stran
klical sem zaman

ni več kaplja solza, ni več dih utrip
ni srce več živo, je le kamen tih
ni krvava zemlja več kjer ti ležiš
kamen z imenom

vse neizrečeno je nedokončano
kar je zamujeno vse je izgubljeno
vse kar je zlagano, kar je zamolčano
vse je odpuščeno

SRCE SLIKA OBRAZ

spet je past in spet prevara
spet si tu, spet utvara
spet je trik, spet iluzija
spet je krik, um zavija
spet je glas zgubljen v noči
spet je čas brez moči
spet na mah je živa rana
spet prah slika znana
spet na sled prišlo srce je
spet v led se ovije

spet se podaja v spopad
spet se odpira prepad
spet se razpada
spet se razžira
spet se raztrga
spet se razje

spet je sled svet bled ki admira,
spet je prah in mah le odmev,
srce slika obraz

SVEŽE TULIPANE NOSIM TI VSAK DAN

sveže tulipane nosim ti vsak dan
sveže kot bili so, ko za njih skrbela si
ko skrbel sem zate jaz, ko je bil življenja glas
v hiši najini
in na mizi tulipani vsak dan so bili

zdaj več tulipanov ni pred hišo
in na mizi prazna vaza je
v hiši ni življenja
ni več sonca, barv in vonjav
ni več smeha tvojega, le spomin je tu ostal
ki šel bo zmano stran, a do takrat
sveže tulipane nosim ti vsak dan.

sveže tulipane nosim ti vsak dan
sveže kot bili so, preden si odšla
preden barve so zbledele
se vonjave razbežale
v hiši najini
in na mizi tulipani vsak dan so bili

sveže tulipane nosim ti vsak dan
sveže tulipane nosim ti vsak dan
sveže ,ki umirajo brez vode
kot jaz od bolečine ki me bode,
me izpija, saj brez tebe me vsak nov dan,
ko svež ti nosim tulipan, ubija.

TO SI TI

Dan zaspan izginja sonce hoče proč
noč se na dolino zgrinja že večer je vroč
šepet se vetra sliši, sapica
žubori potoček s kamni se igra

poletje se poslavlja šteje zadnje dni
polje v vetru valovi končno se hladi
v grmičku se igrajo ptičke tri
v daljavi le obris ali si to ti?

vsak korak obrisa trese tla
dviga prah vsak korak vse bližje sva
v jadra moja veter se spusti
oblak izgine luna sveti mi
metuljčki se budijo, ni obris le, to si ti

jesenski hlad odhaja spet je krajši dan
spet so gola polja njive, prazna moja dlan
v sobi vonj po naju še diši
v samoti srce čaka, hrepeni

to si ti
si privid ki ne zbledi
si obraz ki se smeji
ti si srce ki še gori
ki večno hrepeni

SIJOČA KULISA

na ogled razmetanih tisoče zvezd
tisoče zvezd za sijočo kuliso
vozim vas mirno z mojo kočijo
spokojno v večnosti mir
in tisoče zvezd za sijočo kuliso

na ogled razmetanih tisoče zvezd
tisoče zvezd za sijočo kuliso
kot zvezde posute spomine in slike razsute
solze in smeh, golo resnico spravljate v red
in tisoče zvezd za sijočo kuliso

zdaj je mir in tih je dih, korak
ni več teže, si oblak
siješ ti in sije vsak
kot tisoče zvezd za sijočo kuliso

na ogled razmetanih tisoče duš
tisoče duš za sijočo kuliso
zgoraj lebdijo in gledajo dol
zgoraj lebdijo in se smejijo
zgoraj lebdijo in čakajo vas
da vse le spustite odidete gor
med tisoče zvezd za sijočo kuliso

zdaj je mir in tih je dih, korak
vsi so tu, kjer ni več mrak
siješ ti kot sije vsak
kot tisoče zvezd za sijočo kuliso

ZARJA MISLI NATE

žarek na svežo belino spet sije
sivina pred modrino jasno se skrije
žalost pod težo lepote se zvije
in val se topel razlije

za slemenom krona izginja
pod temenom zarja misli nate

prve stopinje brez tebe ob strani
isti koraki drugačni kot lani
isto je sonce a druga toplota
prazna boleča samota

DREVORED IZ SANJ

vrh dreves, v vetru nežen ples
drevored iz sanj
in bosa stopam vanj

mah mehak boža moj korak
drevored iz sanj
in bosa stopam, še je rosa

čar razlije se po vejah
dar razkrije se na mejah moje preteklosti
vidim poti
kot ples dreves, proti nebu v sonca sij

sonca sij, veter me hladi
drevored iz sanj
se čas ne veže nanj

vonj miri, duh prihodnosti
drevored dejanj
v svet iz sanj ujeta leta

čar razlije se po vejah
dar razkrije se na mejah moje preteklosti
vidim poti
kot ples dreves, proti nebu v sonca sij

KDO SPI NA OBLAKU

znane tvoje so sobane mi
vem kam skriješ se, ko se igraš
vem kje so želje, skrivnosti radosti
in vem kje počiva skrinja modrosti

vem kje nasmeh je otroka
in vem kje je maska, ki skrije obraz kadar joka

le po prstih, po tiho
previdno, da se ne zbudi
mir je v hiši, po domu diši

le počasi, vdihni, izdihni
saj se ne mudi
mir je v srcu, v srcu si ti

in nežno, škripaje se vrata odpro
mehkoba svetlobe, ki pada prek roba
počasi prikrade se v sobo, izrine temo
izriše obrise, razkrije kaj skriva se v mraku
kdo spi na oblaku

stopam nestrpno, odštevam korake
v objem se zavijem, s teboj delim si oblake